

De droom van Alenia,

Als het nu juist niet lukt om op te schrijven wat je voelt.
Dat je het niet kunt verwoorden, hoe je de lezers kan helpen.
Zij kunnen het aan je vragen, maar als jij het niet in goed Nederlands kan opschrijven, wat dan?
Ben je dan teleurgesteld, weet je dat van jezelf?
Ben je dan bang dat de mensen je daar voor zullen aan spreken?
Moet je eerst de Nederlandse taal tot in de puntjes leren?
Of kun je gewoon de woorden die in je hoofd rondspoken opschrijven.
Is het zo dat schrijvers geen fouten maken en alle boeken die nu en in het verleden geschreven zijn, in perfect Nederlands?
Waarom houdt deze moeilijkheid je tegen om de verhalen die in je hoofd rondspoken op te schrijven, gewoon uit het hoofd, vanuit de hersens die daarvoor zijn gemaakt. Woorden die iedereen kan lezen, al staan ze niet in de juiste volgorde.
Ik heb duizenden boeken gelezen, maar er nooit bij nagedacht of de zinnen in perfect Nederlands waren geschreven, op de goede volgorde.
Het ging mij om het verhaal, wat zich door het te lezen, voor mijn ogen afspeelde als in een film.
Dat gebeurt nu met.....

.....**Alenia**, zij wandelt over het strand, denkt dat zij alleen is. Maar opeens boven haar hoofd vliegt een groep zeemeeuwen, die verschrikkelijk hard aan het schreeuwen zijn. Alenia kijkt verschrikt naar boven en begrijpt niet waarom dit gebeurt. De meeuwen blijven krijsend boven haar hoofd vliegen, richting de duinen. Als Alenia die richting opkijkt, ziet zij een jonge man staan die naar haar kijkt. Alenia blijft staan en kijkt gebiologeerd naar deze toch wel bijzondere verschijning. Zijn kleding is niet van deze tijd en zijn haardracht ook niet. Alenia weet even niet wat zij moet doen. Maar de jonge man wenkt, met andere woorden kom naar mij toe. Alenia kijkt nog even in het rond om zeker te weten dat hij haar bedoeld. Maar dat moet wel zo zijn want er is verder niemand te

zien op het strand. Alenia gaat richting de duinen, zij weet niet goed of dit wel de juiste beslissing is. Aarzelend komt zij steeds dichterbij en kan steeds beter zien hoe deze bijzonder deze jonge man eruit ziet. Zijn lange blonde haar en zijn bijzondere kleding. De jonge man blijft rustig staan wachten alsof hij wist dat Alenia vandaag alleen op het strand zou zijn. Als Alenia vlakbij de duinen is en zij blijft staan, de jongeman komt naar haar toe. Hij ziet er uit zoals de mensen gekleed zijn, ongeveer 110 jaar geleden. Alenia schrikt daarvan. Zij denkt hoe kan dit nu in de 20ste eeuw. Alenia wil terug gaan naar het strand, maar de jonge man begint nu te spreken. Hij zegt, niet bang zijn alstublieft, luister eerst wat ik te vertellen heb. Alenia kijkt hem aan en vraagt, waarom ben je zo gekleed? Waarom zie je er uit als iemand die naar een carnaval gaat? De jonge man kijkt haar aan en zegt, dit is mijn kleding zoals ik het draag. Dan kijkt hij Alenia aan en zegt, kom even mee dan zal ik je vertellen waarom ik heb gewacht tot ik jou zou zien op het strand. Alenia aarzelt nog en kijkt de jongeman aan en zegt, ik weet niet eens hoe je heet. De jongeman kijkt haar aan en zegt, ik heet Johannes Johanneszoon en ik ben geboren in de 19^e eeuw. Alenia kijkt hem met ongelovige ogen aan en antwoord, dat kan helemaal niet. Het is nu 20ste eeuw en jij wil mij wijsmaken dat jij geboren bent in de 19^e eeuw? Zoek iemand anders om dit wijs te maken. Alenia wil omdraaien en weggaan, maar de jongeman zegt, ik weet precies wanneer jij jarig bent. Alenia draait zich om en zegt, dat bestaat niet. Johannes kijkt haar ernstig aan en zegt, 18 juni wordt jij 21 jaar. Alenia kijkt hem met open mond aan en vraagt, hoe weet jij dit, ik vind het nu heel eng worden. Luister dan naar mijn verhaal, misschien geloof jij mij dan. Alenia aarzelt nog even maar besluit toch te luisteren wat deze vreemde jongeman te vertellen heeft. Johannes nodigt Alenia uit om naast hem plaats te nemen. Johannes gaat zitten en nodigt Alenia uit om naast hem te komen zitten. Zij aarzelt eerst nog even, maar gaat dan toch zitten. Johannes kijkt haar aan en verteld dat hij echt de waarheid spreekt. Dat hij wist dat zij vandaag op het strand zou zijn en hij daar op gewacht heeft. Alenia kijkt de jongeman aan en vraagt, hoe wist jij

dat? Het is even stil en dan krijgt Alenia een verhaal te horen die bijna niet te geloven is. Johannes verteld, ik lag in mijn bed, thuis bij mijn ouders. In slaap zag ik in mijn dromen jou gezicht. Jij sprak tegen mij, jij zou vandaag hier op het strand zijn. De meeuwen zouden jou naar mij toe zouden brengen. Je weet niet hoe verschrikt ik wakker werd en ik niet meer in mijn bed lag, maar hier in op deze onbekende plek. Ik herinnerde mij wat ik had gedroomd en ben hier blijven wachten. Tot mijn grote vreugde zag ik jou aankomen en ik wist dat mijn droom werkelijkheid was geworden. Het is even stil en Alenia weet niet goed of zij dit verhaal moet geloven of dat zij weg moet gaan en deze jongeman met zijn, volgens haar fantasie, alleen moet laten. Maar dan vraagt zij, vertel eens waar je hebt gewoond en hoe het was in de tijd, dat jij beweerd waar je gisteren nog was. Johannes verteld, mijn familie heeft een klein arbeidershuisje en wij werken allemaal bij een boer op het land. Daar moeten wij twee uur voor lopen omdat ons huisje ver weg ligt van de boerderij. De arbeiders kennen veel armoede en er is een grote tegenstelling tussen de rijke boeren en wij als arme arbeiders. Ons huisje ligt in het noorden. Ik zou nu wel willen weten waar ik nu ben, want zoveel water waar je zo ver kunt kijken heb ik nog niet eerder gezien. Alenia kijkt Johannes aan en verteld bij het land van het strand, hier zie je water zover je kan kijken. Johannes kijkt naar de horizon en zegt, dit is de eerste keer dat ik dit zie. Alenia kijkt hem aan en vraagt, wat ben je nu van plan om te gaan doen. Ik zou graag willen blijven in het land van het strand en alle nieuwe dingen willen leren, die nu in dit jaar aanwezig zijn. Maar ik hoop dat jij mij daarbij zou willen helpen. Alenia kijkt hem aan en vraagt, wat moet ik mij daarbij voorstellen. Hoe zou ik je dan kunnen helpen. Ik kan toch niet zomaar met jou thuiskomen, hoe denk jij dat mijn ouders daarvan zullen zeggen. Ik kan toch niet zomaar met een vreemde jongeman mee naar huis nemen. Dat je vreemd bent moet je toch zelf ook toegeven. Ik bedoel hoe kan ik uitleggen dat jij geboren bent in de 19e eeuw, dat geloofd toch niemand. Dan ziet Alenia de wanhoop in de ogen van Johannes en zij bedenkt een plan. Zij kijkt hem aan en zegt,

laten wij naar het dorp gaan waar ik woon. Ik heb een broer van jouw leeftijd en ik zal aan hem vragen jou te helpen. Johannes kijkt haar verwondert aan. Hij vraagt kan dat geen problemen veroorzaken. Ik bedoel voor jou. Alenia schudt haar hoofd en zegt, mijn broer is ouder dan ik en zal mij zeker helpen. Het enige is, dat wij nu niet samen naar het dorp kunnen gaan. Dat zal over een uur moeten gebeuren dan is het lunchtijd en weet ik dat er geen mensen buiten zullen zijn. Ik woon aan de rand van het dorp. Jij kan dan in de schuur blijven tot ik mijn broer hebt gesproken. Ik zal vragen of hij kleding wil brengen zodat het niet opvalt dat jij met deze vreemde kleding verwarring kan veroorzaken. Ze blijven nog een uur op het strand en gaan dan samen naar het dorp. Er is niemand te zien. Alenia brengt Johannes naar de schuur en zegt, blijf hier wachten tot ik met mijn broer hier naar toekom. Ik zal hem vragen kleding mee te brengen zodat het niet zo opvalt dat je uit een andere tijd komt, of dat zij denken dat jij alvast gekleed bent voor het carnaval. Ze doet de deur open van de schuur en zegt, hier kun je op ons wachten. Johannes gaat naar binnen en Alenia sluit de deur. Alenia gaat het huis binnen en ziet dat zij net op tijd is voor de lunch. Haar moeder kijkt haar aan en vraagt, heb je fijn gewandeld op het strand. Alenia kijkt haar aan en zegt, ja mam. Als de lunch klaar is kijkt zij haar broer aan en zegt, Thomas heb je even tijd ik wil je wat vragen. Haar broer zegt, ik ga naar mijn kamer, loop maar even mee dan kun je vertellen wat er aan de hand is. Ze gaan samen naar boven en daar hoort haar broer het verhaal van Johannes. Thomas kijkt haar aan met ongeloofige ogen. Hij zegt en jij geloofd dit verhaal? En is deze man nu bij ons in de schuur? Alenia knikt en zegt, zo moest ik het wel doen. Dan gaan wij nu naar de schuur is het antwoord van Thomas en zal ik deze man eens flink aan de tand voelen. Alenia kijkt haar broer aan en vraagt wil jij dan wat kleding van jouw meenemen zodat het niet opvalt voor andere mensen. Hij is nu nogal vreemd gekleed. Thomas schudt zijn hoofd en zegt, dat kan later ook nog wel hoor. Ik wil eerst met deze man spreken. Ze gaan samen naar beneden en gaan naar de schuur. Maar het is heel vreemd, als Alenia de

deur open doet, is de schuur leeg en Johannes is nergens te bekennen. Thomas kijkt Alenia aan en vraagt, is dit een grap of zo, ik vind dit niet leuk hoor. Hij draait zich om kijkt Alenia nog een keer boos aan en verlaat de schuur. Zodra hij de deur heeft gesloten ziet Alenia Johannes weer staan. Ze zegt niets maar wil de schuur weer verlaten. Maar Johannes zegt, wacht Alenia ik kan het uitleggen. Ik weet ook niet precies hoe dit kan, maar het blijkt dat jij de persoon bent die mij echt kan zien. Ik was hier echt hoor maar blijkbaar, ben ik alleen zichtbaar voor jou. Alenia kijkt Johannes met open mond aan en kan bijna niet geloven wat hier allemaal gebeurt. Zij blijft Johannes aankijken en dan zegt ze, ik geloof niet dat jij uit de 19^e eeuw bent. Hoe is het mogelijk dat jij onzichtbaar bent voor andere mensen en alleen door mij gezien kan worden. Ik wil dat jij deze schuur verlaat en iemand anders zoekt om met je malle fratsen om te gaan. Zij wil zich omdraaien maar Johannes zegt, ga niet weg Alenia en luister naar mij. Als Alenia zich omdraait is Johannes heel anders gekleed. Alenia kijkt met open mond naar de man die eerst was gekleed als iemand uit de 19^e eeuw, maar nu als iemand met kleding wat zij nog nooit in het echt heeft gezien. Johannes is gekleed in een satijnen pak met gouden stiksels. Zijn haar in een staart en op zijn hoofd heeft hij een speciale hoed. Alenia kijkt hem met grote ogen aan, maar zegt niets. Haar hart klopt heel hard en eigenlijk wordt zij nu een beetje bang. Maar voor zij wat kan zeggen gaat de deur open en komt haar broer binnen. Die kijkt Alenia aan en zegt, sorry dat ik zo tegen jou ben uitgevallen, maar dat komt omdat jij mij had meegenomen en hier niemand te zien was. Alenia kijkt haar broer aan en zegt, ik kan wel begrijpen dat jij boos was. Het verhaal wat ik vertelde was ook heel raar. Laten wij maar vergeten wat er is gebeurt en laten wij naar binnen gaan want mama zal ook niet begrijpen waarom ik zo lang in de schuur ben gebleven. Thomas kijkt haar aan en zegt, daarom ben ik ook hier want zij wil dat je naar binnen komt. Thomas verlaat als eerste de schuur. Voor dat Alenia de schuur verlaat kijkt zij Johannes nog even aan en zegt hoe heet je nu? Geen Johannes meer natuurlijk, en verlaat de schuur

zonder nog eenmaal om te kijken. Maar het beeld wat zij nu heeft gezien van Johannes blijft in haar hoofd rondspoken. Hoe is het mogelijk dat hij nu weer heel anders is gekleed, zo mooi. Zij denkt, wat is er met mij aan de hand dat ik dit alleen kan zien en bv. Thomas niet. Alenia wordt er eigenlijk een beetje bang van, want zij denkt dit ligt aan mij. Ik ga straks naar de schuur en dan zal ik zien dat alles niet waar is. Als zij haar moeder heeft geholpen met de tafel afruimen, gaat zij toch weer naar de schuur. Voorzichtig doet zij de deur open en gaat naar binnen. Daar is geen Johannes, zoals Alenia hem nog steeds noemt. Alenia is natuurlijk heel verbaast. Zij denkt bij zichzelf, heb ik het nu werkelijk meegemaakt, of was het een droom. Zij schudt haar hoofd en wil de schuur weer verlaten. Maar dan hoort zij de stem van Johannes, niet weggaan Alenia, ik ben hier. Alenia draait zich om en ziet Johannes staan met de kleding zoals zij hem al eerder had gezien. Alenia kijkt Johannes aan, maar kan geen woord uitbrengen en haar hart klopt tweemaal zo snel. Ze zegt niets, maar kijkt Johannes met open mond aan. Johannes komt langzaam dichterbij, als hij vlak bij Alenia is, stapt zij achteruit. Johannes kijkt haar aan en zegt, niet bang zijn Alenia. Ik wil je vragen of je met mij mee wil gaan en hij kijkt Alenia aan met een vragende blik. Alenia slikt en antwoordt met bevende stem, hoe kun je dit nu aan mij vragen, ik kan toch zomaar mijn ouders en mijn broer verlaten. Zij zouden dan vreselijk ongerust zijn en mij gaan zoeken. Johannes schudt zijn hoofd en zegt dat gebeurt niet, zij zullen jou nog steeds zien en toch ga je dan met mij mee. Alenia kijkt Johannes aan en vraagt, hoe kan dat nu? Hoe is het mogelijk dat ik hier ben en ook met jou bent meegegaan. Johannes steekt zijn hand uit en kijkt Alenia aan. Zij ziet twee blauwe ogen die haar vragend aankijken. Johannes steekt zijn hand uit en Alenia legt zwijgend haar hand in de uitgestoken hand van Johannes. Die zegt met zachte stem, wil je mij vertrouwen Alenia? Het is even heel stil en dan antwoordt Alenia, geheel in trance door de doordringende blik, ja Johannes ik vertrouw je. Johannes vraagt dan met zachte stem, ga dan met mij mee Alenia. Ik wil dat jij mijn wereld leert kennen. Ik heb heel lang

moeten wachten om naar je toe te gaan, maar nu is het tijd dat je met mij meegaat. Alenia is even stil. Ze kijkt Johannes aan en vraagt, waarom was je eerst gekleed als arme man? En nu ben je heel anders, ik begrijp het niet en ik ben ook een beetje bang. Heet je eigenlijk wel Johannes, of heb je nu ook een andere naam? Johannes knikt en zegt, ik heet Andrei Lester Devaughn. Alenia kijkt hem met verbaasde ogen aan en zegt, ben je soms van adel? Als jij met mij mee gaat, Alenia, dan leer jij mijn wereld kennen. Alenia aarzelt toch weer en vraagt, is het zeker dat mijn ouders en mijn broer mij blijven zien? Andrei pakt haar hand en zegt, geloof mij Alenia dat is echt zo. Sluit je ogen en ga met mij mee. Andrei pakt ook de andere hand van Alenia en zij sluit haar ogen. Na enkele ogenblikken hoort zij de stem van Andrei, hij zegt, je kan nu je ogen openen hoor. Als Alenia haar ogen opent, ziet zij een groot huis, het lijkt op een kasteel. Johannes heeft nog steeds haar hand vast. Alenia staat doodstil te kijken en weet niet goed hoe zij moet reageren. Zij kijkt Andrei aan en die leest angst in haar ogen. Alenia vraagt met bevende stem, waar zijn wij Andrei, vertel mij waar ben ik, want ik vind dit heel erg eng. Breng mij weer terug ik ben nu heel erg bang. Andrei pakt haar hand en zegt, niet bang zijn Alenia ik ben bij je en er kan niets gebeuren. Alenia ziet nu de deur van het huis open gaan en een bediende, die gekleed is zoals zij dat alleen heeft gezien in boeken en films, staat te wachten tot zij en Andrei naar binnen zullen gaan. Andrei pakt haar hand en zegt, kom dan gaan we nu naar binnen. Er zijn een heleboel mensen die op je wachten. Alenia kijkt hem aan en vraagt, weten die mensen dat ik er ben? Andrei knikt van ja. Wat er met ons gebeurt op dit moment is voorbestemd, dat wisten ook mijn ouders en mijn zusje. Alenia kijkt Andrei aan en vraagt, is het echt zo dat mijn ouders mij ook nog kunnen zien. Maak ik nog deel uit van het gezin in mijn dorp, want ik kan dit haast niet geloven. Dat is echt zo, is het antwoord van Andrei. Wil nu met mij meekomen Alenia, want iedereen wil met jou kennismaken, al weten zij dat je er nu bent. Als Alenia Andrei aankijkt met in zijn ogen alweer die vertrouwde blik, lopen zij langzaam naar de trap. De bediende, in een uniform